

поненти са приобщавани и към по-висшите, езотерични нива на *езика-код*, при което необичайно се трансформират. Например стихът „за поглед и усмивка не рида“ е не чак толкова далечна отпратка към Ботевото „за една твоя усмивка / безумен аз светът презирах“. Позоваването на Ботев своевременно е преформулирано в декадентско-оргиастичния контекст (*първо либе – развратница*). В „Песен“-та мотивът *любов-зависимост, любов-робство* е негативизиран до краен предел. По-сложно вплитане на Ботев се открива в на пръв поглед странични и безлични сякаш лексеми или в символични образи, които мислим като уникално *яворовски*. Става дума за деиктичните наречия у Яворов. Както в „До моето първо либе“ на Ботев *там* е пространствена метафора на стихийно, тотално осъществената Азовост, т.е. изразява имажинерния топос, където безостатъчно се разрушават битови и междуличностни бариери, по подобен начин наречието *тук* в „Песен“-та на Яворов е всеобемаща метафора на Азовостта: то едновременно изразява „самотността неприветна“ и „душата-храм на цялата вселена“. Опозицията *там – тук* безвъзвратно се разпада в текста на Яворов: *тук* поема значенията *вечност, абсолютен*, докато *там* в крайна сметка е отъждествено с иреалност, с лъжливото битие, с отведнъж рухналите правила на литературната граматика.

Аналогиите на „Песен“-та с „До моето първо либе“ могат да продължат⁷². Яворов като че ли стреми да доразвие и изчерпи нихилистичното светоотношение на Ботевия лирически герой: „В тез гърди веч любов не грее“, „сърце зло в злоба обвито“ са синтезирани в декадентската перифраза „умряха там / и дявола и бога“. А нима е случайно съвпадение въвличането на света в *гръдта* на Яворовия Аз – *пещ на живия вселенен плам*? Както и при Ботев, *гръдта* е превърнатата в символичен топос – тя е средище на интензивен живот, средоточие на духовни енергии. У Яворов типичният Ботев